

кай татка ми да му сакашъ осумстотинъ лири, що ги имамъ у сандуко мой, за чивликъ да купамъ!“

Но Църне стоялъ съ ножа надъ главата му, пиянъ отъ яростъ, слушалъ го, па скръцналъ зжби и рѣкалъ :

— Отъ коя търговия 'и спечели тие лири, бре куче краставо? И що, що ке ми 'и давашъ мене? Ясъ не сумъ излеголъ за пари да печеламъ, ами. . .

Навелъ се Църне войвода, извилъ му врата, па рѣкалъ :

— Ами сумъ излеголъ да тепамъ као тебе бѣсни кучиня, що му пиятъ кърфта на мойтѣ братя! .

Тѣй рѣкълъ, па откжсналъ му главата, като на пиле петровско, насѣкалъ го кжсъ по кжсъ и хвърлилъ му мѣсата, за да ги едатъ орли и врани. . . .

При зори слѣдъ тая благословенна ноцъ, когато първитѣ зари на Божието слънце освѣтиха въ златни краски пещерната скала надъ „бѣлитѣ камъне“, то тамъ па коленѣ се прощаваше съ свѣта полуслѣпъ старецъ.

Това бѣше стариятъ юнакъ Дѣдо Лажо. Прѣкръсти се той, извърна се на всички страни, и прѣзъ сълзи рѣче :

— Суетенъ е, Боже, твоя хубавъ свѣтъ, за насъ —турскитѣ раи! Що съмъ ти, Господи, толкова согрешилъ, та и старинитѣ ми да бждатъ мърсени отъ турски золуми!

И като се прѣкръсти пакъ, стариятъ юнакъ додаде: — „суетенъ, суетенъ е, боже, твоя хубавъ свѣтъ за наши!“ — и влѣзе въ тъмната пещера, па изчезна въ нея. . .

И не излѣзе вече дѣдо Лажо изъ тъмната пещера. Не бѣ той чулъ гръмкитѣ думи на Църне войвода, не бѣ той чулъ, какъ свирна куршума на негова юнакъ синъ Георгия въ пъкленнитѣ гърди на Кючюкъ Сюлеймана. О, да бѣ ги чулъ, белки би излѣзалъ стариятъ юнакъ!

Но добръ е, добръ е че ги не чу! Още на втория